

DAAR GAAN ZE DAN....

(NULL PROBLEM)

Blijspel in drie bedrijven

door

ULLA KLING

vertaald en bewerkt door

Jim Keulemans

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DAAR GAAN ZE DAN.... - NULL PROBLEM** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ULLA KLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

LOUISE MULDER - moeder

WIM MULDER - vader

DORIEN - dochter, ca. 18 jaar

PETER - zoon, ca. 20 jaar

KAREL - zoon, ca. 22 jaar

ANGELA - vriendin van Peter

HILDA HEYMANS - buurvrouw

GUUS HEYMANS - buurman

TIJDSBEPALING:

Het eerste en tweede bedrijf spelen zich af op twee opeenvolgende dagen in de zomer.

Het derde bedrijf speelt drie á vier weken later.

DECOR:

De woonkamer van de familie Mulder. Keurige middenstand. Midden-achter een deur naar de tuin. Links deur naar de slaapkamer van de ouders. Rechts deur naar de hal.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat, is het toneel leeg. De deur naar de tuin staat open.

DORIEN (*stormt uit deur rechts de kamer binnen. Zwaait opgewonden met een brief*): Mams! Mams! Waar ben je? Als je haar nodig hebt, is ze er nooit... Mams!

LOUISE (*op door de tuindeur. Ze was in de tuin aan het werken. Draagt een oude trui, een broek die onder de opgedroogde modder zit, een hoofddoekje en rubberlaarzen*): Lieve hemel meisje, waarom schreeuw je zo? Er is toch geen brand!

DORIEN: Je ziet er weer niet uit! Luister. Ik heb je iets heel belangrijks te zeggen.

LOUISE (*staat nog steeds in de opening van de tuindeur*): Kan dat straks niet? Ik zit onder de aarde. Kijk eens naar m'n laarzen. Wat is er dan?

DORIEN: Ga nou even zitten. Als je hoort wat ik je te zeggen heb, sla je achterover van verbazing.

LOUISE: Daar ben ik wel aan gewend met jullie.

DORIEN (*trekt haar aan haar hand naar binnen*): Kom nou.... 't Is onwijs gaaf wat ik je ga vertellen.

LOUISE: Niet doen! Alles komt onder de aarde te zitten. Kijk nou toch eens op m'n goeie vloerbedekking! (*valt in de dichtstbijzijnde stoel*) Trek dan tenminste m'n laarzen uit voordat het hier helemaal een troep wordt.

DORIEN (*trekt met moeite haar laarzen uit*): Jesses, heb je weer die stinkende geiteharen sokken aan.

LOUISE (*beetje gepikeerd*): Stel je niet aan. Wou je soms dat ik m'n cocktailjurk aantrok als ik in de tuin werk? Je hebt er geen idee van wat een vuil karweitje dat is. Maar ja, jullie zullen pappa en mij ook nooit een handje helpen.

DORIEN: Waar is paps?

LOUISE: Die is de heg aan het snoeien.

DORIEN: Zodat 'ie beter naar de buurvrouw kan kijken.

LOUISE: Nou, vertel op. Waarom moest je me zo nodig uit de tuin slepen? Heeft 't iets met die brief te maken waarmee je zo staat te wapperen?

DORIEN: Mams, je gelooft het niet! Die brief komt uit Londen.

LOUISE: Londen? Ken je daar dan iemand? Een vriendje of zo?

DORIEN: Ik krijg er een baantje als au pair girl. Wat zeg je daarvan?

LOUISE (*staat op*): Jij...jij wilt in Londen gaan werken? Als au pair?

DORIEN: Ja, is 't niet het einde?

LOUISE: Daar komt niks van in!

DORIEN: Mams, doe niet zo duf... Je had er toch niks op tegen toen ik op die advertentie schreef. En nou ik die job krijg, zeg je dat het niet mag. Stom hoor!

LOUISE: Niks stom. Ik dacht dat ze je toch niet zouden aannemen. Je bent toch veel te jong voor dat werk. Je bent pas van school af.

DORIEN: Al een jaar.

LOUISE: Bijna een jaar. Je hebt nog niet geleerd op eigen benen te staan. En dan ineens naar Londen. Weet jij bij wat voor mensen je terecht komt.

DORIEN: Ja, bij Engelsen. Stel je toch niet zo aan! In plaats van dat je blij bent dat ik die baan krijg. Dat is toch een prachtige kans om wat van de wereld te zien.

LOUISE: Die kans krijg je toch nog wel. Maar niet op deze manier. Wat denk je dat je vader hier wel van zeggen zal?

DORIEN: Ik ben meerderjarig. Ik mag doen wat ik wil.

LOUISE: Meerderjarig... Veertien dagen geleden ben je pas achttien geworden. Wacht, ik roep pappa. Die zal je dat stomme idee wel uit je hoofd praten. Au pair in Londen...Over m'n lijk!

DORIEN (*begint te huilen*): Je bent een ouderwets mens, weet je dat! Duf en ouderwets. Maar ik laat jou niet m'n toekomst bederven.

LOUISE (*doet met moeite haar laarzen aan*): En voor zo iets stoms heb ik die rottige laarzen uit moeten trekken!

WIM (*op door tuindeur. Ook in tuinkleding. Tot Louise*): Hé, waar blijf je nou? Je zou die bladertroep toch opruimen.

LOUISE: Je dochter heeft weer eens wat nieuws bedacht. Mevrouw wil in Londen gaan werken.

DORIEN (*smekend*): Als au pair. Is dat nou zo erg? Zo veel meisjes doen dat. Yvonne is zelfs helemaal naar Amerika. Die is au pair in Los Angeles. Dat is heel wat anders dan Londen.

WIM (*goedmoedig*): Nou je aardrijkskundige kennis is tenminste goed. En wat stelt dat dan voor, dat au pair?

DORIEN: Dat weet je toch wel. Op de kinderen passen. Anders niks. Nou ja, misschien een beetje koken.

LOUISE: Koken! Ha! Laat me niet lachen. Ik heb jou nog nooit in de keuken gezien. Je kunt nog geen pannetje soep opwarmen. Je wilt die familie zeker uithongeren, hè?

DORIEN: Doe niet zo gemeen, mams.

WIM (*komt nu ook verder de kamer in*): Zo, je wilt dus naar Londen. Als au pair? Nou, dat lijkt me een goed idee.

LOUISE: Wat!!?

WIM: 't Is toch goed voor ons meisje dat ze de nestveren van zich afschudt.

LOUISE: De nestveren? Je bent gek. En je staat met je modderlaarzen op m'n Perzische tapijtje.

WIM (*kijkt omlaag*): Nou ja, dat kan er wel tegen.

DORIEN (*die eerst ongelovig heeft staan luisteren, stormt nu op haar vader af en valt hem om de hals*): Paps! Je bent klasse! Jij vindt het dus goed?

WIM: Natuurlijk. Je bent oud genoeg om op je eigen benen te staan. Wanneer moet je erheen?

DORIEN (*wappert met de brief*): Hier, ik heb een brief van ze gekregen. Zo snel als 't kan. Ze zitten om me te springen. O paps, ik ben zo blij! Ik verheug me er zo op!

LOUISE (*ijzig*): Wat zijn we het weer met elkaar eens. Vader en dochter. Twee handen op één buik.

WIM: Ja. Op de jouwe.

LOUISE: En wat zijn we weer leuk. Maar ik blijf ertegen. Mijn dochter gaat niet naar Londen.

DORIEN: Hè mams, doe niet zo flauw. Trouwens, je hebt eerlijk verloren. Twee stemmen voor en één tegen.

WIM: Juist. We hebben een democratisch gezin.

LOUISE: Kletspraatjes. Ik wil het niet. Punt uit!

DORIEN: Nou en ik ga toch! (*kwaad af rechts*)

LOUISE: Bedankt hoor Wim. Om me zo met m'n rug tegen de muur te zetten.

WIM: Ach kom toch, schat. Jij bent er altijd tegen als de kinderen hun neus buiten de deur willen steken. Je zult ze toch echt een keertje moeten laten gaan.

LOUISE: Maar nu nog niet. En je had dit met mij moeten bespreken als Dorien er niet bij was. Nu ben ik in haar ogen de ouderwetse truttige moeder die de kindertjes zo lang mogelijk in het ouderlijk huis wil houden.

WIM: Nou dat is toch ook een beetje zo. Het laatste jaar ben je er steeds over bezig. (*legt zijn arm om haar schouder*) Toe nou, het wordt echt tijd dat onze kuikens hun vleugels uitslaan. Anders hebben we ze nog thuis als we gepensioneerd zijn.

LOUISE: Overdrijf niet zo.

WIM: Ik vind 't uitstekend dat Dorien zoveel initiatief toont. En ik kan best begrijpen dat het haar hier bij ons een beetje te benauwd wordt.

LOUISE: Benauwd? Ze heeft hier liefde en huiselijke warmte. Die vindt ze in dat smerige mistige Londen vast niet.

WIM: Nee, maar misschien vindt ze daar wel wat anders.

LOUISE: Wat dan wel?

WIM: Vrijheid bijvoorbeeld. De vrijheid om aan haar eigen toekomst te bouwen, andere mensen te leren kennen, nieuwe dingen te beleven. Geloof me, we hebben onze dochter echt wel zo opgevoed dat ze niet in zeven sloten tegelijk loopt.

LOUISE: Maar misschien halen ze haar wel dood uit de Theems. Gewurgd en verkracht door een enge Engelse vent.

WIM (*lachend*): Doe niet zo dramatisch. Je kijkt te veel naar die Engelse televisieseries.

LOUISE: Ze is nog een kind. Pas achttien geworden.

WIM: Als ze hier onder jouw moederlijke vleugels blijft, wordt ze nooit volwassen. Begrijp toch eens dat het normaal is dat ze op een gegeven ogenblik op eigen benen wil staan. Zo iets houd je echt niet tegen. Word toch eens een keer verstandig! (*Louise blijft bokkig voor zich uit staren*) Nou, ik ga verder met de heg. Er is met jou nu toch geen land te bezeilen. (*af door tuindeur*)

LOUISE (*roept hem na*): Je hebt de hele boel hier weer smerig gemaakt met je modderlaarzen! (*gaat zitten en trekt met moeite een van haar laarzen uit. Zegt voor zich heen*) 't Is toch geen stijl dat je dochter zo zonder waarschuwing het huis uit vlucht. En dan nog wel zo ver weg, naar Londen. (*er klinkt trompetspel*) Nee!! Dat kan ik nu zeker niet hebben! (*huppelt op haar ene kousenvoet, de laars onder haar arm naar de deur rechts*) Karel! Karel! O, ik doe je nog wat... Hou op met dat lawaai!

KAREL (*komt met z'n trompet onder de arm uit deur rechts*): Ma wat is dat nou? Begin je nou meteen al te klagen. Ik heb nog geen noot gespeeld. Ik moet toch oefenen. Zaterdag moet ik met ons combo spelen.

LOUISE: Oefen zo veel als je wilt, maar niet hier. Ik word er gek van. Ga maar in de garage.

KAREL: Dan bellen onze lieve burens weer eens naar de politie. Net als verleden week. Trouwens, zeg maar eens wat tegen je dochter. Die staat al ik weet niet hoe lang te telefoneren en ik moet hoognodig Joop bellen.

LOUISE (*hinkt, over haar toeren, door de kamer*): Joop woont twee straten verder. Pak je fiets en ga naar hem toe als je hem zo dringend wat te zeggen hebt.

KAREL: Wat krijgen we nou? Ben je niet lekker, ma? Op de fiets naar Joop. Ik heb wel wat anders te doen. Ik moet oefenen.

LOUISE: Als je dat maar uit je hoofd laat!

KAREL: Shit! Ik heb ook m'n rechten. En trouwens, je hebt me zelf

die trompet cadeau gegeven. En zo'n ding is echt om op te spelen, hoor. En trompet spelen is goed voor m'n persoonlijkheidsontwikkeling. Daar weer je depressies mee en je voorkomt agressie. En als ik jou zo als een overspannen ooievaar zie hinkelen, geloof ik dat 't jou ook goed zou doen een beetje op m'n trompet te blazen. Wat zie je eruit! Is er wat aan de hand?

LOUISE (*laat zich in een stoel vallen*): Vraag me niks, alstjeblieft, vraag me niks. Help me liever die laars uittrekken.

KAREL (*trekt met moeite de laars uit. Louise begint plotseling te huilen*): Shit! Heb ik je pijn gedaan?

LOUISE (*met moeite*): Karel..... Dorien gaat het huis uit.

KAREL: Hoera!

LOUISE: Ze gaat naar Londen. Heel gauw al.

KAREL: Zo, zus smeert 'm dus.

LOUISE: Dat zei ik toch al. En je vader heeft zonder mijn toestemming meteen ja gezegd. Wat vind jij er nou van, Karel? Dat gaat toch zomaar niet.

KAREL (*gaat op de armleuning van haar stoel zitten en slaat zijn arm om haar heen*): Maatje lief, 't is toch heel normaal dat kinderen van onze leeftijd op eigen benen willen staan.

LOUISE: Precies je vader.

KAREL: Wat?! Gaat pa ook weg?

LOUISE: Wel nee, malle jongen. Ik bedoel, je praat net als je vader. Maar het is zo moeilijk voor me als Dorien de deur uit gaat. Jij blijft toch nog wel een tijdje bij me, hè? Dan mag je zo veel en zo hard trompet spelen als je zelf wilt.

KAREL (*staat op, drentelt heen en weer*): Ja ma, zie je.... 't zit zo... ik... 't is wel een ongelukkig moment om het te zeggen, maar.... nou ja, aan de andere kant gaat 't in één moeite door.... Ik bedoel, dan hoef je niet nog eens verdrietig te zijn...

LOUISE (*verbaasd*): Bedoel je...

KAREL: Dat weet je toch, ma. Ik wacht al zo lang op een kamer in die studentenflat. Hier is alles zo... ja, zo benauwd. We zitten boven op elkaar. Met z'n vijven in dit kleine huis.... We irriteren elkaar. We hebben geen Lebensraum....

LOUISE (*beheerst*): Je woont anders al meer dan twintig jaar in dit... kleine huis. En dat heeft je echt geen kwaad gedaan.

KAREL: Zo bedoel ik het niet. Begrijp me dan toch. Denk alleen maar eens aan de dagelijkse drama's vanwege de badkamer. En soms staan we in de rij voor de WC.

LOUISE (*pinnig*): In die studentenflat heeft iedereen zeker z'n eigen WC.

KAREL: Dat is het probleem niet. Ik krijg het hier op m'n zenuwen. Het wordt hoog tijd dat ik het huis uitga.

LOUISE (*ijsbeert op kousenvoeten door de kamer*): Prachtig! Dat is heel fijn om te horen. Je moeder werkt op je zenuwen. 't Is goed dat ik dat weet.

KAREL: Ma doe niet zo dwaas. Overigens, wat zie je er weer maf uit. Ze kunnen je zo als vogelverschrikker in de tuin zetten.

LOUISE: Begin jij ook al? Ach ja, ik ben je moeder maar, hè. Het huissloofje. Daar kun je van alles tegen zeggen en als je genoeg van d'r hebt, dan ga je gewoon het huis uit. Zo eenvoudig is dat.

KAREL: Kom nou ma. Ik zei 't toch maar als grapje. Ik wou je alleen een beetje oppeppen.

LOUISE: Nou, dat is dan prachtig gelukt. Dank je wel, jongen. (*gaat zitten en probeert haar laarzen weer aan te trekken*)

KAREL: Laat mij je helpen. (*pakt een laars*)

LOUISE (*rukt de laars uit z'n hand*): Geef hier! Ik wil ook op eigen benen staan!

KAREL: Doe niet zo kinderachtig.

LOUISE: Ga jij nou maar trompetteren.

KAREL: Nou ma, je weet het nu dus.

LOUISE: Ja, ik weet het. Ik wil me er natuurlijk niet mee bemoeien, maar in jouw plaats zou ik het m'n moeder nooit op die manier verteld hebben.

KAREL: Zie je, daar heb je 't al weer. Zo doe je nou altijd. Als je je in onze zaken mengt, begin je altijd met die cliché-zin: Ik wil me er natuurlijk niet mee bemoeien, maar.... Nou, daar baal ik zo langzamerhand ook van! (*rechts af*)

LOUISE: Dat is het toppunt! Wacht maar! (*pakt woedend de tweede laars en hinkt weer op één kousenvoet naar de tuindeur*)

DORIEN (*gehaast op van rechts*): Mams, wacht eens! Waar is mijn korte zwarte rok nou weer?

LOUISE: Daar waar 'ie hoort. In je klerenkast.

DORIEN: Daar is 'ie niet.

LOUISE (*aarzelend*): O ja, dat is waar ook. Die heb ik verknipt. Daar heb ik poetslappen van gemaakt.

DORIEN: Poetslappen!! Ben je nou helemaal gek geworden!

LOUISE: Dat rokje was toch niks meer waard. Veel te kort en veel te nauw. En nu we 't daar toch over hebben, je wilt toch niet met dat veel te strakke truitje dat je nou aan hebt, de straat op, hè?

DORIEN (*kwaad*): Je hebt expres een van m'n beste rokjes verknipt! En nou heb je weer wat te zeggen over deze sweater. Die heb ik nota bene in de beste boetiek van de stad gekocht. Is het een

wonder, dat ik het huis uit wil.

LOUISE: Je ziet eruit alsof je een worst bent. Zo strak zit dat ding. Ik wil me er natuurlijk niet mee bemoeien, maar als ik jou was, zou ik maar iets anders aantrekken. Zo loop je voor gek. (*hinkelt de tuin in*)

DORIEN: Een worst, zegt ze! Nou is 't genoeg geweest. Bah! Ik ga meteen de KLM bellen. Als 't kan, vlieg ik vandaag nog naar Londen. (*rechts af Er klinken weer wat trompetklanken*)

DORIEN (*vanachter de schermen*): Karel, wil je even met dat getetter ophouden. Ik moet bellen!

KAREL (*vanachter de schermen*): Je kunt het dak op! (*de huisbel gaat*) Doe maar liever open! (*er klinken weer trompetklanken*)

DORIEN (*doet even later de deur rechts open en laat Guus Heymans binnen*): Loopt u maar door, meneer Heymans. Paps is in de tuin.

GUUS: Dank je, Dorientje. Ik kom maar heel eventjes langs.

DORIEN (*trots*): Weet u, ik wilde net de KLM bellen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto